(המשך מעמוד 23)

נשים נוספות נרשם. 90 אלף ל"י נוסף פים נכנסו לקופה.

בצד ההוצאות היו למארגנים הפרטים הבאים: שכירת מקום בקומה ה־22 של מגדל שלום — 50 אלף ל"י לשנה. ריהוט ו־תפאורה מתאימה, ניוס סגל של 25 עוב־דות, ומכונות ההרזייה. לדעת מומחים, לא ייתכן שההשקעה עלתה, בשום פנים ו־אופן, על 150 אלף ל"י.

משמע: חודשיים לאחר פתיחת העסק, כי־סו המארגנים את השקעתם במלואה.

מי הם מארגנים אלו?

פרטים מלאים קשה קצת לגלות. הם אינם מסוגלים להתפנות, בימים טרופים אלה, ל־ראיונות עיתונאיים. נציגם בישראל מתרוצץ במטוסים 24 שעות ביממה, טרוד בפתיחת סניפים למכונו בכל ערי הארץ.

מכל רחבי ישראל מתדפקות נשים נוא־שות על דלתות המכון, מבקשות את ה־גאולה. מאחר שהמכון התל־אביבי כבר סתום, מפיץ האוז אוף דאון את הבשורה בכל עיר ואם בישראל.

את העסק הקימו שלושה אוסטראלים: פיטר מאיירס, קרל בונט, וריי בורג. הם הגיעו לישראל בתחילת יוני, פירסמו מו־דעה בעיתונות לשותף ישראלי שיתחייב ל־השקיע מאה אלף ל"י, ישקיע בפועל ב־שלב ראשון 30 אלף.

השותף הופיע, בדמותו של שמואל כהנא, שעד אז היה חיפאי שניהל מפעל בנצרת (איזה מפעל? „בית־חרושת. תכתבי בית־חרושת.") הארבעה שכרו את הקומה ב־מגדל־שלום, פקידות ויועצות, והסתערו על קהל הנשים.

כל אשה דוגמנית

מדווחת כתבת העולם הזה על בי־קורה במכון:

היוצעת, אורה, בחורה שחרחורת ותמי־רה, קיבלה אותי בחדר־הקבלה המפואר. שטיח מקיר־אל־קיר, עציצי צמחים, מוסיקת רקע. משכנע.

היא שאלה אותי אם מצב בריאותי תקין. עניתי שכן. יופי, אמרה. אישור רפואי לא ביקשה.

אחר כך שאלה לגובהי, שוב, מבלי למדוד אותי. אחר כך למשקלי, שוב, בלי לשקול אותי. היא שאלה איפה אני רוצה להוריד.

אמרתי לה בכל מקום אפשרי. היא הוצי־אה סנטימטר והתחילה במדידות. מדדה אותי בכל מקום אפשרי, ואחר כך הוציאה לוח, שבו המידות האידיאליות. את הלוח היא הושיטה לי בתנועה מוכיחה ובהבעת־פנים מאשימה. „יש לך הרבה הרבה להוריד."

„כמובן, המידות האידיאליות, לאשה ב־גובה 1.65 — היו חזה 89, מותניים 65, ויריכיים 88. לפי מידות אלו, אין אשה ש־אינה צריכה להוריד. אלה הן מידות של דוגמנית מושלמת.

אורה קבעה שאני צריכה להוריד 65 ס"מ מכל חלקי הגוף. היא הסבירה לי שזה יצ־ריך 20 טיפולים. המחיר, אם אשלם הכל מראש, 600 ל"י. בתשלומים — 750 ל"י. 150 ל"י עם הרשמה. ו־30 לירות עבור כל טיפול.

התחייבות בעל־פה בכתב — לא

דשבתי שאני רוצה להתייעץ עם בעלי. היא שאלה אותי אם בעלי יסכים באופן עקרוני וההוצאה לא תגרום לגירו־שין. הבטחתי לה שלא. „אם כך כדאי לך להירשם כבר," אמרה, „שמעתי שהמחיר עומד לעלות. אם תירשמי היום, תוכלי ליהנות מן המחיר הישן."

ביקשתי לעבור טיפול אחד, לניסיון, לר־אות איך זה. בתשלום כמובן. אי־אפשר, סירבה היועצת. מצד שני, הבטיחה לי, אם אחליט אחרי שהתחלתי שזה לא בש־בילי, או שאינני מרוצה — יחזירו לי את הכסף.

חדשה זו נראתה לי דווקא מעודדת — עד שגיליתי שהיא מתחילה ונגמרת בשיחה בעל־פה שביני ובין היועצת. בטפסי החוזה שנתבקשתי לחתום, לא נזכרה מילה אחת על החזרת כספים. שאלתי את הגברת אם אקבל התחייבות בכתב, על הנקודה העדינה.

בכתב? זה לא, היתה התשובה.

החלטתי לחתר על התענוג.

הרגליים היו לי כמו אש

בטיפול השלישי, זה היה ב־29.10.70, היה לי תור בשעה 7.30, כי יש להם הרבה אנשים ולא יכלו לקבל אותי יותר מוקדם. הגעתי ב־7.30, חיכיתי קצת ואז אמרו לי שעוד לא יכולים לקבל אותי, כי אשה אחת התעלפה ונסלה מן המיטה. אז אני חיכיתי, ובשעה שמונה נכנסתי לטיפול. הטיפול הוא שעה ו־20 רגעים.

אחרי איזה שלושת־רבעי שעה הרגשתי שזה חם מאוד, ממש אש. התחלתי לצעוק לעובדת: „אולגה! אולגה! הרבה חם, הרבה חם."

היא באה תיכף והוציאה את השפקר. קמתי מהמיטה וראיתי שהרגליים שלי אדומות כמו אש. ביקשתי שמן או מים או משהו שלא יכאב לי כל־כך. שלא יש־רוף כמו אש. אבל לא היה שום דבר. לא אחות ולא רופא. הם אמרו לי אל תפחדי, זה שום דבר, זה יעבור.

הלכתי הביתה. עד שהגעתי הביתה כבר היה 11. בבית ראיתי שעל הרגל יש לי בלונים ממש, עגבניות אדומות. זה שרף לי, וכל הזמן רק צעקתי. כל הלילה לא ישנתי. בבוקר הלכתי לקופת־חולים לטיפול.

הרופא נבהל כשראה את זה.

הוא לקח מספריים ופתח לי את ה־בלונים על הרגל, ונתן לי מישחה וזריקת אנטי־טטנוס שלא יהיה דלקת. בעוד חודש אני צריכה לקבל עוד זריקה.

אבל אפילו שקיבלתי את הזריקה נהיי־תה לי אינפקציה במקום, זה קרה לפני יותר משלושה שבועות, ומאז אני שוכ־בת עם הפצעים הנוראים האלה. כל יום אני שמה שלוש פעמים ביום קומפרסים עם מים חמים ומישחה. אבל הכאבים כל־כך חזקים, שראיתי שהרופא הזה לא עזר אז ביקשתי שישלח אותי למישהו שי־יעזור לי. הוא שלח אותי לקופת־חולים מרכזית בחולון, לרופא חירורג. ההוא נתן לי מישחות. אבל שום דבר לא עזר.

בעלי טילפן להם, במכון, וסיפר מה שקרה, והם אמרו שזה יעבור ושיבואו לבקר. אבל עד היום אף אחד לא בא. אני נתתי להם כסף מהאוכל של הילדים שלי בשביל שאולי הם יעזרו לי להיות בריאה — והם עשו לי דבר כזה.

שאין לי סכום כזה לשלם ושבעלי מרויח מעט ואני באה לכאן לא בשביל להיות אלגנטית, רק בשביל הבריאות שלי. אז הם אמרו שהם לא יכולים לעשות שום דבר, ככה זה עולה אצלם. אם אני רוצה, טוב, אם לא, אני יכולה ללכת הביתה. הם אמרו שלא צריך לשלם בבת־אחת, אני יכולה לשלם בתשלומים, שאתן להם 50 לי־רות, ואוסיף עד מאה עד התחלת הטיפול, ואחר־כך אשלם בשביל כל טיפול 22 ל"י.

חשבתי שאצלם אני אוריד מהמשקל, דבר שעד עכשיו לא הצלחתי, וגם בעלי אמר שאעשה את זה, אז שילמנו.

את הרגוד הראשון עשו איתי שלו־שה שבועות אחרי ששילמתי להם כבר 100 לירות. אחרי שלושה שבועות באתי, ואמרו לי שמכונה אחת נשברה והם לא יכולים לקבל אותי. חשבתי שאני מתעלפת. אני באתי בשני אוטובוסים מחולון, עזבתי את הבית והילדים — ועכשיו אומרים לי שלא יכולים לקבל אותי.

בטן גדולה וכסף ביד

כך רציתי ללכת כשבעלי, שהיה אתי, אומר לי, שהוא ראה אשה אחת עם בטן גדולה, בידים שלה הרבה כסף, ואותה הכניסו לטיפול. הלכתי ושאלתי מי כאן הגדול. בחורה אחת בלונדינית, גבוהה ו־רזה, עם מכנסיים אדומות וטוניקה מקסי אדומה עם הרבה שרשראות וטבעות על היד, אמרה: „אני."

הבנתי שזאת האשה של הבוס. אמרתי לה: „תראי, אני באתי מרחוק. אם נשברה מכונה ולא יכולים לקבל אותי אז אין מה לעשות. אבל איך זה שקיבלתם את ה־אשה הזאת עם הבטן הגדולה? בשבילה היתה מכונה? אם ככה זה אצלכם, אז אני רוצה את הכסף בחזרה ואני אלך הביתה." כששמעה ככה, אז היא סידרה לי תיכף מכונה וקיבלו אותי.

עוד בהתחלה שקיבלו אותי, אמרו לי שיחד עם הטיפול במכונה אני צרי־כה לעשות דיאטה. לא לאכול לחם ב־כלל, לא תפוחי אדמה בכלל ולא כל מיני אטריות. לא ממתקים ולא לשתות שום דבר, חוץ ממיץ תפוזים ומיץ אשכוליות. הסתובבו שם במקום בחורות עם מיני עד התחתונים, אז הם אמרו לי: „תראי ויטוריה, את תהיי רזה ותחיכה כמו מקל, ועוד תלכי עם מיני, מה אני אגיד — אני האמנתי להם. האמנתי אפילו אחרי הענייו עם המכונה.

בטיפול הראשון לא קרה כלום. רק היה חם מאוד. ירדו ממני מים ועוד מים ועוד מים כמו בטוש. כשקמתי מהטיפול הרגש־שי חלשה אבל באמת השימלה היתה רח־בה עלי, וגם בבית שמרתי מאוד על ה־דיאטה. לא שתיתי ולא אכלתי לחם ותפוחי אדמה ואטריות וממתקים, ובאמת זה קצת הוריד ממני.

באתי לעוד טיפול, עשו לי אותו דבר. שוב פעם הזעתי והזעתי משהו נורא אבל שום דבר לא קרה לי.

הרגליים היו לי כמו אש

בטיפול השלישי, זה היה ב־29.10.70, היה לי תור בשעה 7.30, כי יש להם הרבה אנשים ולא יכלו לקבל אותי יותר מוקדם. הגעתי ב־7.30, חיכיתי קצת ואז אמרו לי שעוד לא יכולים לקבל אותי, כי אשה אחת התעלפה ונסלה מן המיטה. אז אני חיכיתי, ובשעה שמונה נכנסתי לטיפול. הטיפול הוא שעה ו־20 רגעים.

אחרי איזה שלושת־רבעי שעה הרגשתי שזה חם מאוד, ממש אש. התחלתי לצעוק לעובדת: „אולגה! אולגה! הרבה חם, הרבה חם."

היא באה תיכף והוציאה את השפקר. קמתי מהמיטה וראיתי שהרגליים שלי אדומות כמו אש. ביקשתי שמן או מים או משהו שלא יכאב לי כל־כך. שלא יש־רוף כמו אש. אבל לא היה שום דבר. לא אחות ולא רופא. הם אמרו לי אל תפחדי, זה שום דבר, זה יעבור.

הלכתי הביתה. עד שהגעתי הביתה כבר היה 11. בבית ראיתי שעל הרגל יש לי בלונים ממש, עגבניות אדומות. זה שרף לי, וכל הזמן רק צעקתי. כל הלילה לא ישנתי. בבוקר הלכתי לקופת־חולים לטיפול.

הרופא נבהל כשראה את זה.

הוא לקח מספריים ופתח לי את ה־בלונים על הרגל, ונתן לי מישחה וזריקת אנטי־טטנוס שלא יהיה דלקת. בעוד חודש אני צריכה לקבל עוד זריקה.

אבל אפילו שקיבלתי את הזריקה נהיי־תה לי אינפקציה במקום, זה קרה לפני יותר משלושה שבועות, ומאז אני שוכ־בת עם הפצעים הנוראים האלה. כל יום אני שמה שלוש פעמים ביום קומפרסים עם מים חמים ומישחה. אבל הכאבים כל־כך חזקים, שראיתי שהרופא הזה לא עזר אז ביקשתי שישלח אותי למישהו ש־יעזור לי. הוא שלח אותי לקופת־חולים מרכזית בחולון, לרופא חירורג. ההוא נתן לי מישחות. אבל שום דבר לא עזר.

בעלי טילפן להם, במכון, וסיפר מה שקרה, והם אמרו שזה יעבור ושיבואו לבקר. אבל עד היום אף אחד לא בא. אני נתתי להם כסף מהאוכל של הילדים שלי בשביל שאולי הם יעזרו לי להיות בריאה — והם עשו לי דבר כזה.

באתי בשביל הבריאות שלי

דרגיים כאבו לי יותר ויותר, ו־קשה היה לי להתכופף אפילו לעשות ספונג'ה. אז יום אחד לפני חודש וחצי באה אלי בת אחותי עם עיתון בעברית ביד. אני לא קוראת עברית, אז היא תירג־מה לי מה שהיה כתוב על־יד תמונה גדו־לה של פירסומת. היא סיפרה לי שכתוב שם במודעה שנפתח מכון בתל־אביב ש־שם אפשר להרזות בלי דיאטה ולהוריד הרבה סנטימטרים מהגוף.

קיבלה אותי יועצת בשם ריטה. היא מדדה אותי ואמרה לי שאני צריכה 12 טיפולים שיעלו 360 ל"י.

כששמעתי את הסכום התחלתי לבכות. בעלי מרוויח בתור נגר בסך־הכל 480 ל"י לחודש. ואנחנו ארבע נפשות בבית. מ־איפה ניקח את הכסף? אז אמרתי להם

סיפורה של הלקוחה במכון ההרזיה:

„שרפו לי את הרגליים!"

שלושה שבועות חלפו מאז ביקורה האחרון של ויטוריה אלבחרי ב„האוז אוף דאון," למרות זאת, היא עדיין בוכייה. הסיבה: שני פצעים ענקיים, מ־לאי מוגלה, על ירכיה — סימן לכוויות שניכוותה בזמן הטיפול שקיבלה במכון.

ויטוריה, ילידת טורקיה, פנים חל־קים שאינם מעידים על 36 שנותיה, שי־ער שטיני, עיניים כחולות וחיוך נעים. בניגוד לקלסתרה, הרי הסיבה שבגלל הלכה ל„האוז אוף דאון," במקום ה־ראשון, ברורה מיד לכל רואיה: גובהה 150 ס"מ, משקלה קרוב למאה קילו.

בביתה הצנוע, הנקי להפליא, שברחוב דבורה הנביאה 18 בחולון, סיפרה וי־טוריה לכתבת „העולם הזה" את חת־וויה המזעזעת שעברה עליה:

תמיד סבלתי מהרבה משקל. בגלל שה־גוף שלי היה כבד, אז זה לחץ לי הרבה על הרגליים, והרגליים כל־כך כואבות לי, כבר שנה שאני לא יכולה ללכת לשום מקום.

יש לי שני ילדות, אחת בת שמונה ואחת בת 12, ואני צריכה הכל לעשות ל־בד בבית. אז כשבעלי ה־יה בא אחרי ה־עבודה ומזמין אותי לקולנוע, הייתי אומ־רת לו: „לא מותק, תודה. לך עם הילדה הגדולה." אני לא יוצאת לא לסרט לא ל־מכרים ולא לקרובים. רק יושבת כל היום בבית.

הלכתי להרבה רופאים וכולם אמרו לי שאני צריכה לרזות. בבילינסון עברתי בדי־קות והרופא שם אמר לי שהבלוטה ה־תירואידית אצלי לא בסדר. הוא נתן לי כדורים וגם דיאטה. עשיתי מה שאמר אבל לא ירדתי במשקל.

באתי בשביל הבריאות שלי

דרגיים כאבו לי יותר ויותר, ו־קשה היה לי להתכופף אפילו לעשות ספונג'ה. אז יום אחד לפני חודש וחצי באה אלי בת אחותי עם עיתון בעברית ביד. אני לא קוראת עברית, אז היא תירג־מה לי מה שהיה כתוב על־יד תמונה גדו־לה של פירסומת. היא סיפרה לי שכתוב שם במודעה שנפתח מכון בתל־אביב ש־שם אפשר להרזות בלי דיאטה ולהוריד הרבה סנטימטרים מהגוף.

קיבלה אותי יועצת בשם ריטה. היא מדדה אותי ואמרה לי שאני צריכה 12 טיפולים שיעלו 360 ל"י.

כששמעתי את הסכום התחלתי לבכות. בעלי מרוויח בתור נגר בסך־הכל 480 ל"י לחודש. ואנחנו ארבע נפשות בבית. מ־איפה ניקח את הכסף? אז אמרתי להם

הווי

נשיא המדינה והמכולת

כאשר פורץ סיכסוך בין יהודים, פונים הם בדרך כלל לבית־המשפט. כאשר פורץ סיכסוך בין יהודיות, יש להן שיטה טובה יותר: הן פונות לנשיא המדינה. כך, מכל מקום, עשו לאחרונה שתי היריבות מאש־קלון, איטה גבריאל ושרה פרנקל.

כוחם מתיוננים. איטה גבריאל פת־חה לפני כשנתיים, בדירתה בת שני ה־חדרים בשכונת שימשון, חנות מכולת. ה־

מתלוננת פרנקל
לנשיא המדינה — דוגרי

עסק התפתח יפה — עד כדי כך שהחל מטריד את מנוחת השכנים.

משאיות האספקה שהגיעו בחמש בבוקר הקימו את כל הבית. הילדים התעוררו מ־שנתם, החלו משחקים, ובאשר הגיעו בבוקר לבית־הספר היו כבר עייפים, נרדמו לק־ראת השיעורים האחרונים. גם רמת התב־רואה מסביב לבית נפגעה חמורות. ילדים נפצעו משיברי בקבוקים על הדשא בחצר הבית.

פנו אלה בטענות לאיטה גבריאל — אך לשווא, כמובן. העבירו איפוא את תלונותיהם לעיריית אשקלון, למשרד ה־בריאות, ולמי לא. ואומנם בעיקבות ה־תלונות החלו הרשויות מפעילות אמצעים נגד גבריאל, על ניהול עסק ללא רשיון, מיפגעים תברואתיים ועבירות שונות מסוג זה.

ראתה איטה שכך, קמה ושיגרה מכתב לנשיא המדינה, ביקשה את רחמיו. היא אלמנה, סיפרה, ובן לה בעתודה האקד־מאית, והחנות כל פרנסתה, ועוד כהנה וכהנה.

העיריה נסוגה. שמעה עיריית אש־קלון שכך, מיהרה אף היא ושיגרה מכתב לכבוד הנשיא, הסבירה את עמדתה שלה. שקל הנשיא לכאן או לכאן, והחליט על מ־דת הרחמים. כתב לעירייה שאכן שיקוליה מכובדים, אך בגלל הנסיבות המיוחדות של איטה, מבקש הוא שלא לסגור את המכו־לת לפחות שנתיים.

למה שנתיים? כדי שבתקופה זו, יספיק בנה של איטה לסיים את לימודיו במסגרת העתודה האקדמאית.

נוכח כבודו של הנשיא, נסוגה העירייה. אולם לא כן שרה פרנקל, אחת משכנותיה של איטה גבריאל, הטוענת שאיננה מוכנה להמשיך לסבול עוד שנתיים. ומה ש־יכולה גבריאל, יכולה כמובן גם שרה: בשבוע שעבר שיגרה אף היא מכתב ל־כבוד הנשיא, תיננה בו את סיבלותיה שלה ושל שכניה.

עתה מצפה כל שכונת שמשון, ברוב מתח ועניין, לראות מה תהיה תשובתו של הנשיא בסיבוב החדש.